Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Magische BonBons

In Boston woonde een oude chemicus, dr. Daws. Hij hield ervan om scheikundige proeven te doen en daarmee te experimenteren. In hetzelfde Boston woonde ook een jongedame met de naam Claribel Sudds. Ze bezat veel geld waarmee ze alles kon kopen wat ze maar wilde. En wat ze wilde was een carrière op het podium.

Dus ging Claribel naar dr. Daws en zei: 'Ik kan niet zingen of dansen; ik kan geen verzen opzeggen of piano spelen, ik ben geen danseres of sportheldin. Toch wil ik het podium op. Wat moet ik doen?' 'Kom morgen om twee uur naar me toe,' zei hij. Dr. Daws was helemaal in zijn nopjes. Nu kon hij heerlijk aan de gang, met wat ze ook weleens chemische tovenarij noemen. Claribel stond klokslag twee uur aan de deur. Daws liet haar triomfantelijk een doosje zien met daarin 5 bonbons in verschillende kleuren.

'Met de chocoladekleurige bonbon speel je waanzinnig goed piano, alsof je nooit iets anders gedaan hebt,'

beloofde de oude man. 'De roze bonbon laat je zingen als een nachtegaal. De citroengele bonbon geeft je de talenten van een professionele kickbokser. Met de witte bonbon kun je meest ingewikkelde gedichten uit je hoofd opzeggen. En met de lavendelkleurige bonbon kun je zo sierlijk dansen, alsof je er je hele leven voor hebt getraind.'

'Wat heerlijk!' riep Claribel uit, en ze griste de doos en gaf de oude man zijn geld. Met de doos in haar hand liep ze langs een kledingzaak. Daar kocht ze verschillende jurken en bij het afrekenen vergat ze in haar opwinding helemaal het doosje bonbons. In dezelfde winkel paste het meisje Bessie Bostwick ook nieuwe kleding. Er zouden vanavond belangrijke gasten bij haar thuiskomen, waaronder de senator en burgemeester van Boston. Bij het afrekenen van haar kleding, nam ze achteloos het doosje van de toonbank mee naar huis.

Thuisgekomen zag ze dat ze een pakje te veel had meegenomen. 'Oh, het zijn maar een paar bonbons,' riep ze uit en ze legde ze in een bonbonschaal. Ze pakte de chocoladekleurige en at hem op terwijl ze haar aankopen bekeek.

Opeens kreeg ze een dringende behoefte om piano te spelen. Ze nam plaats aan de piano en begon erop te spelen. Haar moeder hoorde iemand op de piano spelen en wist niet wat ze hoorde. Ademloos keken de ouders

toe hoe hun dochter het ene muziekstuk na het andere speelde.

Terwijl ze stonden te luisteren, arriveerden de senator en de burgemeester. Beiden waren zeer onder de indruk van het pianospel van Bessie. De vader nam intussen een roze bonbon. Hoffelijk bood hij zijn visite de andere bonbons aan. De burgemeester koos de citroengele bonbon en at hem direct op. De senator pakte de lavendelkleurige, maar wilde hem niet direct opeten. Hij stak de bonbon in zijn vestzak.

Opeens begon de vader met luide stem te zingen. 'Merkwaardig,' dacht de visite. De vrouw des huizes schaamde zich voor haar man, die niet kon ophouden met het gezang. Geïrriteerd stak ze de laatste, witte bonbon in haar mond en beval haar man zijn mond te houden. Ineens begon de burgemeester te kickboksen uit het niets.

De senator keek het aan en voelde zich in de maling genomen. Toen hij opstond om te vertrekken, stond de gastvrouw op om verschillende verzen van Goethe ten gehore te brengen. 'Zijn ze daar helemaal gek geworden?' dacht hij bij zichzelf. 'Mij zullen ze daar nooit meer zien. Denken ze nu echt dat ze mij voor de gek kunnen houden.' De senator trilde van woede en verliet het huis.

De volgende dag moest de senator een toespraak houden. Hij voelde in zijn vestzak of hij zijn toespraak

bij zich had gestoken en vond daarbij de lavendelkleurige bonbon en at hem op. Een paar minuten later stond hij op voor het grote publiek, dat hem enthousiast begroette. Opeens voelde de senator een enorme drang om pirouetjes op zijn tenen te draaien. Hup daar ging zijn rechterbeen in de lucht, precies zoals balletdansers dat doen. Er klonk een gebrom van verbazing van de toeschouwers, maar de senator leek het niet te merken.

Plotseling sprong Claribel Sudds, die toevallig in het publiek zat, uit haar stoel op. Ze wees met een vinger naar de dansende senator en riep met luide stem: 'Dat is de man die mijn bonbons heeft gestolen! Arresteer hem!' Maar de bodes joegen haar de zaal uit en de senator werd vastgegrepen en snel van het podium gehaald. Claribel bracht dr. Daws vaak een bezoek voor een nieuwe bestelling. De bonbons brachten haar precies wat ze wilde. Ze is nu een beroemde toneelspeelster en er is niemand in Amerika die haar niet kent.